

אני נתקל ביותר ויותר נערים שאין להם מושג מי זאת דבורה עומר. רון עומר

הנשיקה שהלכה לאיבוד

בגיל 80 דבורה עומר כבר לא תכתוב עוד ספר. אחרי עשרות קלאסיקות, רון עומר, הבן הצעיר של סופרת הילדים האהובה, יודע שזה רק עניין של זמן עד שהדור החדש שגדל כאן לא יזכור את אמא שלו. גם הוא מתחיל להתגעגע. "אמא שלי כבר כמה שנים חולה במחלה שבעצם לקחה אותה מאיתנו. היא פה, אבל לא כמו מי שהייתה"

עינת פישיין + צילום: אביגיל עוזי

ביום רביעי לפני שבועיים לקח רון עומר עוגת שוקולד ואת בתו תמרה בת השלוש וחצי ונסע לבית הוריו בכפר מעש. בשקט ובי פרטיות, בלי דרמה וללא אירוועים המוניים, חגגו הבן והנכדה יומולדת 80 לסופרת דבורה עומר.

"אמא שלי כבר כמה שנים חולה במחלה שבעצם לקחה אותה מאיתנו", הוא אומר, מילותיו מרדדות. "זו מחלה שמעוררת געגוע אליה. היא פה, אבל לא כמו מי שהיא הייתה. נורא עצוב לי שתמרה לא תכיר את אמא שלי ושהיא לא תדע מי זאת דבורה עומר. כשאני מקריא לה ספרים של אמא שלי אני טורח להדגיש שזה ספר שכתב דבורה כתבה, אבל היא תגדל ולא תכיר אותה, לא ככתבת ולא כסופרת הילדים. אני פוחד שהיא לא תדע להעריך את זה שהיא הנכדה שלה".

כשהוא יושב בחדר העריכה שלו, מבטו נעוץ במסך המחשב והוא בונה סצנה אחר סצנה, מספר סיפור בקאטים של חלקיקי שניות, חי במשך שבועות וחודשים סרט קולנוע אחד, יש רגעים שהוא מרגיש כמוהו. "רוב חיי חשבתי שאני הולך בדרכו של אבא שלי", אומר עומר, "בגלל המשיכה למשחק, בגלל שאני יותר אופטימי ויותר פרקטי. עכשיו אני דווקא מגלה שאני עושה מה שאמא שלי עושה, עשתה, באזורים שלה: לספר סיפור, עם הדרך המסוימת לטפר אותו, הצורה, המבנה.

”כשאני מקריא לתמרה ספרים של אמא שלי אני סורח להדגיש שזה ספר שסבתא דבורה כתבה, אבל היא תגדל ולא תכיר אותה, לא כסבתא ולא כסופרת ילדים. אני פוחד שהיא לא תדע להעריך את זה שהיא הנכדה שלה”

”בשנים האחרונות, עם מחלתה של אמא שלי, אני כל פעם נפעם מחדש לראות איך אבא שלי מטפל בה במסירות אין קץ, ואיך האהבה הזו שלהם צפה כל הזמן. החיבור ביניהם הוא משהו אחר. אמא שלי חוותה מוות של אמא שלה בגיל 11, ואבא שלי שימש לה צוהר לעולם”

”אנשים לא כל כך יודעים מה עורך קולנוע עושה, ואפילו אמא שלי, שהיא אשת העולם הגדול ומבינה עניין, אני לא בטוח שהיא ער הסוף הבינה מה באמת אני עושה. אנשים חושבים שמצלמים סרט, פורקים חומרים מהמצלמה ומדביקים אחד לשני, ותפקיד העורך קשור למלאכת יד, או אולי אתה ממיין. ניסיתי לסביר לה, זה היה לי חשוב, אבל אני לא בטוח שהיא לגמרי הבינה. אני חושב שבגלל זה בשנים האחרונות העורך קשור למלאכת יד, אתה מאושר במה שאתה עושה? באיזה חשש כזה. הייתי מסביר לה שזה נתון לי סיפוק ואושר, אבל אחת לכמה חודשים שוב היא הייתה שואלת: ’אתה מרוצה? כשקירבת את זה לער’ למות שלה היא הבינה יותר, אבל עדיין לא ממש”.

מישהו לרוץ איתו

שום רבר בחשיפתו של עומר, 39, בתודעה הציבורית לא כיוון למקום שבו הוא נמצא היום. הבן הצעיר של סופרת הילדים והנוער האהובה, כלת פרס ישראל, התפרסם בראשית שנות ה-90 כנער אולטרה-חתיך, דוגמן (הפרסומת הבתלי נשכחת ”זה לאורחים” של אפרופו), שחקן ב”עברי החוף”, אחד הסרטים הגרועים בהיסטוריה של הקולנוע העברי, וכמה פרקים בסדרה ”עניין של זמן”, אלייל נערות ובעיקר בליין.

כשהיה בצבא רעהו הארץ כשגילו שהוא עישן כמה ג’וינטים בחופשה. איש בצה”ל לא התכוון לוותר על ההודמנות להראות לנוער מה יעשה לסלב המתהווה, בנה של הסופרת הגורעת, והוא ישב 40 יום בכלא צבאי. אחרי שהעבירו אותו מחיל חינוך לסדרות של עבודות רס”ר הוא העדיף להשתחרר ועבר ללמוד משחק בבית צבי של גרי בילן, במחזור של מיכל ינאי ונירו לוי. שם גילה פחות עניין בתפקידים דרמטיים מעלת הבמה. שם גם הבין, אם כי עדיין לא בצורה ברורה, שהתוכניות שלו הולכות להשתנות.

”תמיד חשבתי שאהיה שחקן”, הוא אומר, ”גדלתי בבית של תיאטרון (אבי, שמואל עומר, ניהל את ”הבימה” במשך 15 שנים – ע”פ), וזה נראה היה לי הדבר הכי קסום ומרגש. בחופשים כשהלכתי לעבודה

עם אבא היה מין קסם באחורי הקלעים, הייתי עובר איתו שם בדרך למשרדים והוא תמיד היה אומר לי ’שששששש בוא נעבור בשקט’, משתו קרוש כזה, ריח שיש רק למאחורי הקלעים. ואני הייב להודות שכשאני ני מצאתי את עצמי מאחורי הקלעים – ניטל הקסם הזה. לא מצאתי שם כלום ממנו”.

אלמלא הפרישה הצבאית היא, לא בטוח שהוא היה מצליח אפילו לגמור בנחישות כזו את בית צבי, בית ספר למשחק שידוע לדרוש מתלמידיו. ”את הצבא לא גמרתי, אז היה לי חשוב לגמור את זה. אני זוכר שגרי בילו אמר לי אחרי יומיים, אני אנסה לחקות אותך (הוא מנסה): ’זון עומר, יומיים בבית צבי – וכבר אין אור בעיניים”.

הוא צוחק: ”את רואה, אני לא יודע לחקות אותו כל כך טוב. אם הייתי יודע, אולי בכל זאת הייתי שחקן היום. אני חושב שביני לביני הבנתי די מהר שזה לא בשבילי, אבל משכתי. חברתית היה לי כיון, רק בפ”נים זה כמו שאנשים שואלים את עצמם מתי יתגלה השקער, מתי יגלו שאני לא באמת שחקן, זה היה בעיקר פחד נורא גדול להיות על במה. היו רגעים שנגעתי באלוהות, במה שמספרים עליו, היה תפקיד שעשיתי בשנה ב’ והרגשתי את הניצוץ הזה שמדברים עליו. תמיד ליהקו אותי לתפקידי מאהבים צעירים מיוסרים, גם שם הייתי צעיר מפרובינציאלי שליבו נשבר מאהבה. זה היה הרגע ש’ואו! אבל זה היה רגע בורד”.

החורים שלך תמכו בקריירת המשחק?
”מגיל צעיר, כשאמתי שאני רוצה להיות שחקן, הם קיוו בשבילי לעתיד טוב יותר. כשהייתי בן 11 אמא שלי עיבדה את ’מלך מתיא הראשון’ של קר רצ’ק להצגה ב’הבימה’, ובזמן שהיא עבדה עם הבמאי אורי פסטר נהגתי אני לקרוא את השורות של מתיא, עשיתי איתם קריאות בחדר עבודה. הוא רצה שאני אעשה את התפקיד, וגם התאמתי בגיל, אבל אבא שלי הטיל וטו. הוא אמר ’אני מנהל התיאטרון, אמא שלך עיבדה את המחזה, זה שאתה תשחק בתפקיד ראשון זה יותר מדי’. הוא התכוון מבחינת אתיקה, אבל אני מניח שהוא ראה מה קורה לילדים שצריכים ללמוד ביום ולעלות בערבים להצגות, במה זה כרוך וכמה זה קשה ולא נכון”.

תמיד שואלים אותי על להיות ”הבן של”, ואני רוצה לאכזב את כולם ולהודיע שלי זה היה מאוד נעים. דבורה ורון, מתוך האלבום המשפחתי

התאכזבת?

”זה היה מאוד מאכזב. לקחו ילד אחר. בדעבר זה גם היה התפקיד האחרון של שייקה אופיר. אבל רגע, בעצם, אני לא זוכר מפח נפש כל כך קשה. אולי כבר אז הבנתי שאנחנו רוחים את הקץ בדרך לגלות את האמת? אולי הם היו מגלים או ששחקן גדול אני לא? ככה הרווחתי עוד כמה שנים”.

פירננו לך על בית צבי?
”לזכותם של הוריי ייאמר שכשהם באו לראות הצגות שלי בבית צבי, זה לא היה כמו שילד מצייר ציור מחורבן ואומרים לו ’אתה הוואן-גוך הבא’. הבינתי מהתגובות שלהם ששחקן ענק אני לא. זה יכול להישמע חוסר פרגון, אבל אני חושב שהבנתי את זה בעצמי, ואם הם היו מוחאים לי כפיים הייתי יודע שזה לא אמיתי. מצד שני כשהייתי בא אל אמא שלי עם ייסורי כן־יכול־להיות־שחקן־ארלא, היא הייתה אומרת ’בחרת בדרך קשה ומלאה ייסורים. מה אתה רוצה להיות, פקיד בנק? זה חלק מהחבילה”.

אנב, הם לקחו קשה את עניין הכימיה והמאסר?
עומר מחייך: ’לסופרת הילדים הלאומית ומחנכת דורות של נוער מן הסתם לא היה קל עם העניין הזה, וזה אנדרסטייטמנט. הם כמובן עזרו לי והכל, אבל היה להם קשה בסיטואציה שאני נקלעתי לתוכה. גם כאב להם עליי, ומעבר לזה היה קשה כי למרות שהיו אמוריים להיות אנשי בוהמה ולהבין כמה ג’וינט זה עניין שולי הם לא ידעו, והיה בזה משהו מאיים מבחינתם. בכל זאת, סמים”.

עומר השאיר את קריירת המשחק מאחוריו בקלי לות שבה ויתר על קריירה צבאית. לא היה לו מושג מה לעשות עם עצמו, אז הוא טס לניו־יורק, עבר בסאונד, ועל הדרך לקח כמה קורסי עריכה ב־NYU.

”ביקשתי מהבוסיט שלי בסאונד חומרים של הווידאו של החתונה שלה, כדי להתאמן בעריכה”, הוא מספר. ”פעם ראשונה ששמתי שוט ועוד שוט ולחצתי פליי וזה נראה כמו סרט כמעט צעקתי: איזה קסם! מצאתי את הקסם. נסעתי במונית בניו־יורק כולי נרגש – אני יודע מה אני רוצה לעשות בחיים”.

הוא חוזר לארץ, התחיל לעבוד כשוליה אצל עורך הפרסומות ישראל אחיון ובתוך שנתיים יצא לדרך עצמאית במה שנחשב לקצפת העשירה של התחום, בהשוואה לעריכת קולנוע או טלוויזיה. אפשר לחת מעולה מפרסומות, אבל אחרי כמה שנים נוחות עומר רצה קולנוע.

כששמע שהבמאי עורך רוידוף מתחיל ללהק את הסרט ”מישהו לרוץ איתו”, על פי הספר של דויד גרוסמן, הוא ידע שהוא רוצה להיות שם. לירון, אשתו לעתיד, אמרה לו פשוט לשלוח אס־אם־אס. ”שלהתי ולא שמעתי שום תשובה”, מספר עומר. ”אחרי חודשיים בוקר אחד הוא מתקשר אליי ואומר ’לא יודע איך בדיוק עכשיו ראיתי את האס־אם־אס שלך ואני חושב שזה רעיון ענק’, קפצתי משמחה. מאז לירון תמיד מוזכרת לי את זה, שצריך לפנות לאנשים ולהציע להם לעבוד יחד, ואני עושה את זה. שומע על פרויקט מעניין או במאי שאני רוצה לעבוד איתו, ואני מתגבר על הביישנות הטבעית ומתקשר ואומר שאני אוהב את העבודות שלו ואשמח לעבוד איתו”.

על הציצ’ד הראשון שלו קיבל את פרס האקדמיה לעריכה והפך לאחד מעורכי הטלוויזיה והקולנוע המרכזיים והמוערכים בתעשייה. עם רוידוף עשה גם את העונה הראשונה של ”הכל רבש” שתי עונות של ”תמרות עשן”. הוא ערך את ”כשרות טובות” עם שי אביבי, ”אבירות ומציאות” של דנה מודן ושבי גביוון, את ”והי סרטים”, הסרט המאוד נצפה של חברת ”ארץ נהדרת”, סדרות הטלוויזיה ”תמיד אתו הלום” (איתן פוקס) ו”אבודים באפריקה” (יובל שפרמן). לא זמן גמר פיצ’ד חדש, ”בית־לחם” של יובל אדלר, והוא עובר עכשיו בסטודיו השכור שלו בשדרות רוטשילד על סרטו הבא של פוקס, ”בננות”.

עברת מהפרונט והוקיורים למאחורה של אחורי הקלעים. הקהל תרבה לא מכיר את שמו של העורך, אפילו הציב ביותר.

”זה נכון, או כמו שאומרים לי לפעמים ’אתה אפילו לא מחליט איך לחתוך, זה הבמאי, לא? ולך תסביר שזו עבודה משותפת, ושכשאתה עורך סרט הוא הופך

להיות נורא שלך, אתה מאות שעות לבר בחדר עריכה, מכיר כל פיפס, כל רטט בפנים של כל שחקן, שזור את הסיפור מאלפי רגעים קטנים, עד שאתה מגיע למשהו שהוא גדול מסך חלקיו. זה נכון שבסופו של דבר אתה משרת חלום של מישהו אחר, אבל אתה כאילו כותב או מצייר אותו עבורו. זו עבודה מאוד אינטימית, והאגו הלך למקום אחר.

"אני לא מוצא את עצמי יושב ומקנא בשחקנים שאני רואה על המסך וחושב 'ואו, מקומי שם', אלא להפך, אני מרגיש שהשחקן הוא כלי ביד היעורר. אולי זה מנגנון הישרדותי, אבל כערך רך אני מרגיש שיש לי יותר כוח מלשחקן, בידי האפשרות לעזור לו להיות שחקן יותר טוב. אתה יכול לקחת שחקן בינוני ולהפוך אותו בחדר עריכה לטוב מאוד. יש חוויה שבה אתה בורא את השחקן, שאתה מוציא מתוך כל מה שהשחקן נתן משהו גדול יותר, ואני מעדיף להיות בצד הזה. יותר מאתגר אותי שם, יותר מעניין".

וזה מספק באותה מידה?

"יש לי זיכרון ילדות חזק שבבוקר אבא שלי מכינה אותי לבית ספר ואני יוצא בשביל החוצה ועובר ליד חלון העבודה שלה ורואה את אמא שלי יושבת ליד מכונת הכתיבה, לימים המחשב, במבט מאוד מרוכז, כל כולה בעולם אחר, ואת אותו דבר אני רואה בדרך חזרה מהבית ספר. ואז עם הכניסה שלי הביתה היא עוזבת ומפסיקה וחוזרת להיות אמא. כשאני ני יושב בחדר העריכה, סגור בתחושה שלא קיים שום דבר אחר בעולם חוץ ממה שמופיע לי על המוניטור, אני נזכר בתמונה הזאת. יש משהו נורא יפה בשבילי בזיכרון הזה, בלראות אותה ככה, איך פתאום היא בספירה אחרת, כל כולה מכוונת לתוך משהו. גם כשאני חווה את זה, אלה רגעים מלאי סיפוק".

בגיעה ישירה

רק כשרון נולד התחילה דבורה עומר לכתוב לגיל הרך. עד אז פירסמה עשרות רבות של ספרים לבני נוער, כל רשימה חלקית שתובא כאן תעשה עוול לעשרות אחרים, ובכל זאת, בחירה אישית לגמרי: "שרה גיבורת ניל", "מעשה בלולי ה...", "לאהוב עד מוות", "פגי" שה ישירה", "צוללים קדימה", "כל מה שהיה (אולי) וכל מה שקרה (באמת) לקרשינדרו ולי" ועוד שפע בלתי נתפס של זיכרונות ילדות ונעורים שעוצבו בשפה שהיא רק שלה.

הבת הבכורה טלי עוברת בתחום ההפקה, הבן האמצעי גיל היה עיתונאי בתפקידים בכירים, והיום מנהל את מוזיאון הילדים בחולון ואחראי בין היתר לתערוכה "דיאלוג בחשיכה". לבנה הצעיר כתבה את "הנשיקה שהלכה לאיבוד", על הילד רון שקיבל מכה ובכה, ובהמשך – את "מגדל של קר" ביות בניתי".

"כשהייתי חוזר הביתה מהגן היא הייתה מקריאה לי עם ארוחת הצהריים דראפטים של ספרים על רפי A4 שיצאו ממכונת הכתיבה", הוא זוכר. "תמיד היא אמרה שכל ספר שהיא כותבת הוא האחרון שלה. אני חושב שזה היה כמו אישה שיוולדת ואומרת 'די, לעולם לא אחזור על זה', ואז אחרי שנה שוכחים ושבו נורא בא. היא כתבה בקצב, היו תקופות שכל שנה ספר. אותי כילד זה הכניס לחרדה כשהיא הייתה אומרת שזה האחרון שלה, כי נהנית מזה שאמא שלי היא אמא שלי.

"תמיד שואלים אותי על להיות 'הבן של', ואני רוצה לאכזב את כולם ולהודיע שלי זה היה נורא נעים. אין לי סיפורים טראגיים על זה. אמא שלי היא סופרת נאהבת, וחלק מהאהבה הזו עטף גם אותי. היה לי נעים להתהדר ולהתגאות בזה. וגם האחים שלי, למרות שבעצם אח שלי פעם איים שישבור לה את מכונת הכתיבה. הוא רצה תשומת לב. שעות הכתיבה שלה היו משבש וחצי עד אחת וחצי בצהריים. כל יום כל יום כל יום. המישה ימים בשבוע. אחר כך היא הייתה איתנו".

ובאמת מצליחה להתנתק משם?

"אמא שלי הייתה עסוקה מאוד בעולמה הפנימי, מה שלעיתים יצר איזה מיוסוך כלפי העולם החיצוני. גם בתור ילד הרגשתי שהיא סגורה לפעמים בעולם אחר. יש בי גם דברים ממנה, ואני הרבה פעמים מוצא את עצמי כשאני עם הילדים שלי לא לגמרי איתם, אלא עסוק בעולמי פנימי, ואני מאוד מכה על חטא.

"גדלתי כמושב, זו קהילה מאוד צפופה, ואני זוכר שפעם איזו אמא של אחד הילדים אמרה לי 'אמא שלך, היא סנובית'. היה לי חלום כילד שההורים שלי יהיו יותר מעורים בחיי הקהילה, אבל אבא שלי היה בתיאטרון, והיא כותבת. דווקא עכשיו, כשאבא שלי

יצא לפנסיה, הוא יור ועד הכפר, והנה החלום של התגשם אבל אני לא יכול אפילו לקצור את הפירות. זה קרה כשזה ממש כבר לא מזויז לי".

תשע שנים הוא חי עם לירון – שעברה כמפיקה ראשית עד שילדה ובקרום חזרת – והם הורים לתמי רה בת השלוש וחצי ולתום, בן עשרה חודשים. שניהם נולדו כשסבתם כבר הייתה חולה ולא באמת יכירו אותה.

"באחת הפעמים הראשונות שהיא באה איתי לבית

תמיד היא אמרה שכל ספר שהיא כותבת הוא האחרון. עומר

צילום: אביגיל טויר

באיזשהו שלב. אמא שלי תמיד אמרה על עצמה שהיא 'ילדה עם גשם בעיניים'. ידענו כולנו, גדלנו בתוך תחושה שהיא מישהי שצריך לשמור עליה קצת. ואבא שלי היה השומר האולטימטיבי, ועד היום הוא שם".

במהלך התחקיר על שרה אהרונסון לצורך כתיבת הספר "שרה גיבורת ניל" נפגשה עומר עם חוקר פרטי, זה שגילה את עצמותיו של אבשלום פיינברג, וסיפרה לו שמעולם לא נודע לה איך באמת מתה אמא שלה, האם נורתה או התאבדה, כפי שטענו בקיבוץ. הוא הבטיח לעזור. "הספר נפתח בלילה גשום ואמא שלי נוסעת להיפגש עם אותו חוקר פרטי, שיספר לה מה באמת קורה שם, ובמציאות אבא שלי שנורא דאג לה נסע אחריה באוטו בלי ידיעתה, לשמור עליה מרחוק. שם היא שמעה שאמא נהרגה מפליטת כדור בתאונת אימונים, ומי שפלטתה את הכדור הייתה המטפלת שלה בקיבוץ. בערב ההוא החוקר הפגיש ביניהן".

לפני שנתיים נסעו שלושת האחים עם האב לברלין, להרחיק אותה קצת משגרת הטיפול באם ולבלות יחד. שם סיפר להם האב על הפגישה הראשונה עם דבורה: "אמא שלי התאהבה באבא שלי על הנמנה. רוד שלה, יגאל מוסינזון, לקח אותה לראות הצגה והוא כתב לתיאטרון 'המטאטא', היא התלהבה מה שחקן, וכשהלכו למאחורי הקלעים היא גילתה שהבלונדיני לא בלונדיני, זו הייתה פאה, ולא קרה כלום. אחר כך אבא שלי עבר כשליח בעיתון 'במעלה', שסבא שלי משה מוסינזון ערך, ושוב הצטלבו דרכיהם, ואז שוב באיזו קומונה, כשהיו בני 20 וקצת, ואז אבא שלי עזב את התיאטרון ועבר לגור איתה בקיבוץ מעודיחים".

עכשיו, כשהוא הורה בעצמו, הוא כואב את הריחוק מהם. "יש את הרגע שאתה הופך להיות ההורה של הוריד", אומר עומר. "מגיע השלב שבו אתה פתאום צריך לדאוג להורים שלך. ואני מוצא שיש משהו, עם כמה שלא תהיה הבן הכי מסור בעולם, משהו שהוא טבעי לחלוטין אבל לגמרי לא פייר, כמעט כפוי טובה. כהורה אתה נתון הכל לילדים שלך, מוותר על עצמך למענם, ואז כשמגיע הרגע שההורים שלך זקוקים לך, משהו בחוקי הטבע הוא אחר.

"אני כל הזמן חי בתחושה של ייסורי מצפון שאני לא יותר שם, שיכולתי יותר, ואני מס' ביר לעצמי שיש לי ילדים היום ותא משפחתי שאני צריך לדאוג לו. לפני שתמרה נולדה ידעתי שהולכת להיוולד לי ילדה ואני הולך לתת לה הכל ויום אחד אני אתפוס מקום בתודעה שלה כמו שהיום הוריי בתודעה שלי, שזה מקום עם משקל אבל הוא לא אימוימי ולא משתווה למקום שאתה קי' בלת בתודעה שלהם. הדבר הזה מייצר המון רגשות אשם. למה אני לא מספיק שם? ויש את הפחד הזה, שהילדים שלי לא יידעו מי היא הייתה. כבר היום אני חנו חיים ברור שלא יודע מי זאת דבורה עומר. אני נתקל ביותר ויותר נערים שאין להם מושג".

או אולי הגיע הזמן להחזיר אותה.

"זה משהו שאנחנו חושבים עליו, איך לשמור על העשייה והכתיבה שלה, שתהיה רלוונטית גם הלאה. היא תמיד שנאה מצלמה, אז לא צילמנו אותה מספיק. 'פגיעה ישירה' זה משהו שנורא הייתי רוצה שיעובר לסרט".

אולי פשוט תעשה אותו?

"אני לא כותב, ולביים זה משהו שאני לא בטוח שיש לי את מרכיבי האישיות הנחוצים בשבילי: מוטיבציה כמעט חולנית, כי להרים סרט זה אחד הדברים הכי קשים בעולם, ויכולות של מצביא כדי לסחוף אחריו את כולם ולהחזיק אותם על הגב. אבל אולי זה הפ' רויקט שאני צריך לראות קדימה.

"אמא שלי כתבה אותו בשלושה ימים. היא הייתה עם אבא שלי באירופה, קנתה לעצמה מגפיים חדשים, הגיעה לחדר ולא הצליחה להוריד מגף אחד מהרגל. אבא שלי נסע משם עם התיאטרון, והיא כמובן הת' ביישה לצאת החוצה ולבקש עזרה, אז עד שהוא חזר היא הייתה תקועה שלושה ימים בחדר עם מגף אחד, ומרוב ייאוש נשפך ממנה שם 'פגיעה ישירה' על ניירות מכתבים של המלון.

"אני חושב על זה, וזו יצירה שנובעת מתוך איזה שטף פנימי, מצב כמעט הווי. זה נורא רומנטי – להיות תקוע במלון עם מגף אחד ולהקיא את סיפור חיך – אבל זה דבר כל כך נדיר. ברוב המקרים לא ככה יוצרים. אצלי כל סרט הוא ררך, והיצירה באה מע' בודה קשה וסיופית וחיפוש אינסופי וניסיון, ואז עוד עבודה".

עבודה.

"אמא שלי נשארה ילדה כל חייה. היא מעולם לא שתתה קפה, אלכוהול, לא עישנה סיגריה, לא בטוח שהיא יודעת איך לשלם חשבון חשמל. אמא שלי תמיד אמרה על עצמה שהיא 'ילדה עם גשם בעיניים' ידענו כולנו, גדלנו בתוך תחושה שהיא מישהי שצריך לשמור עליה קצת"

"לזכותם של הוריי ייאמר שכשהם באו לראות הצגות שלי בבית צבי, הבנתי מהתגובות שלהם ששחקן ענק אני לא. זה יכול להישמע חוסר פרגון, אבל אני חושב שהבנתי את זה בעצמי, ואם הם היו מוחאים לי כפיים הייתי יודע שזה לא אמיתי"